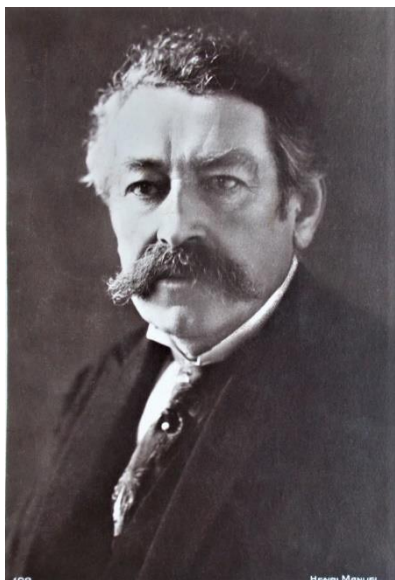
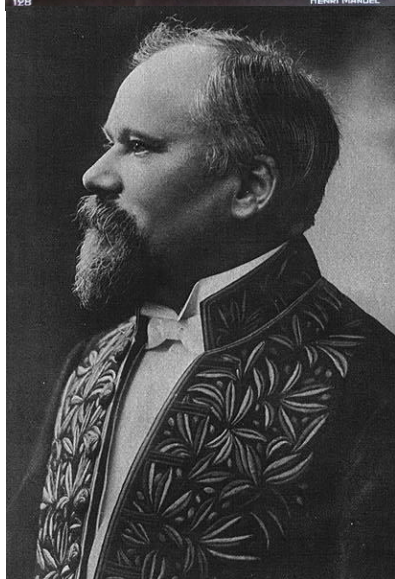

FRANKRIKE

- 1919 Versaillesfreden.
1920–1926 Frankrike ingår allianser med Belgien, Polen, Tjeckoslovakien och Rumänien.
1923 Frankrike ockuperar Ruhr.
1925 Locarnofördraget, som innebär att Ruhr demilitariseras.
1930 Frankrike lämnar Ruhr.

Aristide Briand, född 28 mars 1862 i Nantes, död 7 mars 1932 i Paris, var en fransk politiker som var **landets konseljpresident (regeringschef) 1909–1911, 1913, 1915–1917, 1921–1922, 1925–1926 samt 1929**. Han var en av tredje republikens viktigaste politiker och åren 1906–1932 ingick han i 25 regeringar, 11 som konseljpresident och 16 som utrikesminister.

Raymond Nicolas Landry Poincaré, född 20 augusti 1860 i Bar-le-Duc, död 15 oktober 1934 i Paris, var en fransk politiker. Poincaré var **Frankrikes president 1913–1920, samt konseljpresident 1912–1913, 1922–1924 och 1926–1929**. Han var Frankrikes president under Första världskriget.

Ruhrockupationen och ekonomisk kris. Poincarés politik mot Tyskland i skadeståndsfrågan var hård och vållade ständiga slitningar med Storbritannien, som särskilt ogillade hans plan att genom ockupation av Ruhrområdet skaffa Frankrike "*produktiva panter*" för skadeståndsförpliktelseernas uppfyllande. **Ockupationen av Ruhrområdet företogs 10 januari 1923**, men gav till följd av tyskarnas passiva motstånd inte det väntade ekonomiska resultatet. Han höll emellertid fast vid sin omedgörliga politik och motiverade den i en mängd politiska tal inom och utom parlamentet. Regeringen stödde även indirekt sina lokala representanters klumpiga försök att åstadkomma en mot tyska riket separatistisk rörelse i de tyska provinserna väster om Rhen. Till slut lyckades Poincaré tvinga Tyskland att inställa det passiva motståndet mot Ruhrockupationen, men då var Frankrikes finanser undergrävda, och francens fall, som endast kunde hejdas genom amerikanska bankers stödköp, rubbade Poincarés parlamentariska ställning och tvingade honom att gå med på skadeståndsfrågans överlämnande åt ett par internationella kommittéer. Dessa leddes väsentligen av amerikanska och engelska finansmän och lade i april 1924 fram en ny plan, Dawesplanen, för skadeståndsfrågans lösning. I det längsta tillbakaslog Poincaré angreppen i deputeradekammaren dels från Clemenceaus anhängare, som tyckte att politiken mot Tyskland var för eftergiven, dels från socialister och kommunister, som ansåg att politiken vara steril och endast alstra folkhat. Då de ekonomiska svårigheterna emellertid våren 1924 nödgade regeringen till ansenliga skattehöjningar och drastiska besparingsåtgärder, växte folkstämningen mot Poincarés politik, vilken dessutom utomlands allmänt klandrades, särskilt i England, Förenta staterna och de neutrala länderna. En regeringsombildning i mars 1924 stärkte ej regeringens ställning, och vid valen i maj segrade vänstergruppernas allians över det nationella blocket, vilket varit ministärens parlamentariska underlag. Poincarés ministär avgick därför 1 juni 1924 och efterträddes av ministären Herriot.

Skadeståndskraven – Första VK. På Tyskland lades det fulla ansvaret för att ha startat kriget, och att betala ett enormt krigsskadestånd till en del länder i Ententen, framförallt till Frankrike och Belgien, de länder som härjats svårast under kriget (exklusive Ryssland som ej berördes direkt av Versaillesfreden). ***I januari 1921 blev summan av en av segrarmakternas kommissioner bestämd till 269 miljarder guldmark*** (över 96 400 ton guld, då 2790 guldmark motsvarade 1 kg guld). Det skulle ha krävt att Tyskland betalade av till 1984. Senare samma år reducerades summan till 132 miljarder guldmark, vilket fortfarande var ett stort belopp. Utbetalningen avbröts under andra världskriget och den allra sista utbetalningen ägde rum först år 2010 - 92 år efter krigsslutet.

Ruhrockupationen. Efter att Versaillesfreden slutits 1919 efter första världskriget, ålades Tyskland att betala ett stort krigsskadestånd till segrarmakterna Belgien, Frankrike och Storbritannien samt att demilitarisera området väster om Rhenfloden. Efterkrigstyskland drabbades av en hårt ansträngd ekonomi, förvärrad genom hyperinflation, vilket gjorde fransmännen och belgarna missnöjda då inbetalningarna uteblev. Ruhrområdet hade under första världskriget varit Tysklands främsta vapensmedja på grund av stålframställningen och kolgruvorna där samt inte minst vapentillverkaren Krupp i Essen. ***För att säkerställa att skadeståndet kom fram, gick franska och belgiska styrkor in i Ruhrområdet den 11 januari 1923 på order av den franske premiärministern Raymond Poincaré.*** Ockupationen utlöste en våg av strejker och sabotagedåd riktade mot den fransk-belgiska ockupationsarmén. Industriproduktionen stördes eller slogs ut när järnvägsarbetare, kolgruvearbetare och andra vägrade arbeta åt ockupationsmakterna. I sin tur ledde detta till upplopp riktade mot fransmännen och belgarna, och ockupationsmakterna tvingades till drastiska åtgärder såsom förvisning ur Ruhrområdet och andra straff. De miljoner arbetare som gick ut i strejk fick sin lön garanterad av staten vilket var en viktig anledning till att hyperinflationen i Tyskland var som värst 1923–1924. För att undvika en fullständig finansiell kollaps i Tyskland gick USA in för att medla. Detta ledde till att Dawesplanen lades fram 1924 och innebar att det skadestånd som 1919 års fredsavtal ålade Tyskland att betala omförhandlades och att USA gick in med investeringar i den tyska ekonomin. Internationellt sett ledde ockupationen till en våg av sympatier för Tyskland – främst i de anglosaxiska länderna, där man såg fransmännens ockupation som ett uttryck för girig utsugning av ett redan sargat land. Ockupationen av Ruhrområdet och Rhenlandet upphörde först i juli månad 1925, samtidigt som den tyska ekonomin var på bättringsväg igen.

Locarnofördragen var en serie av sammanlagt sju avtal som förhandlades fram under en konferens i Locarno i Schweiz **mellan 5 och 16 oktober 1925** och som **undertecknades i London den 1 december** samma år, för att skapa ett förhållande där Tyskland som likställd part kunde delta i internationella förhandlingar.[1] Bland annat garanterade fördragen Frankrikes och Belgiens gränser mot Tyskland efter Versaillesfreden och de fastslog demilitarisering av Rhenlandet. Föregången av långvariga diplomatiska förhandlingar hölls konferensen mellan ombud för Belgien, Frankrike, Italien, Polen, Storbritannien, Tjeckoslovakien och Tyskland. Bland förgrundsgestalterna märktes de franska, tyska och brittiska utrikesministrarna Aristide Briand, Gustav Stresemann och Austen Chamberlain, samt tyske rikskanslern Hans Luther. Genom avtalen påskyndades utrymningen av det ockuperade Rhenlandet genom att det förklarades för demilitariserad zon, och Tysklands inträde i Nationernas Förbund året därpå förbereddes. Det främsta resultatet var ett garantifördrag eller en "*säkerhetspakt*" mellan Tyskland, Belgien, Frankrike, Italien och Storbritannien, där alla staterna erkände ett status quo för gränserna mellan Tyskland och Belgien och mellan Tyskland och Frankrike och gränsernas okränkbarhet. Tyskland och Belgien samt Tyskland och Frankrike förband sig att inte anfälla eller gå till krig mot varandra utom för legitimt försvar eller som en följd av förpliktelser enligt Nationernas förbunds akter. Samtliga länder lovade därutöver att med fredliga medel försöka bilägga alla tvistefrågor mellan länderna. Locarnofördragen kompletterades med ett särskilt skiljedomsavtal mellan Tyskland och Belgien samt Tyskland och Frankrike. Dylika avslöts även mellan Tyskland å ena sidan samt Polen och Tjeckoslovakien på den andra, varutöver fördrag mellan Frankrike och Polen/Tjeckoslovakien var avsedda att ömsesidigt betrygga dessa staters gränser. Konferensakterna undertecknades slutgiltigt i London 1 december 1925.